

งูสาม่านพระอินทร์

Dendrelaphis pictus pictus (Gmelin, 1789)

Painted bronzeback

งูสายม่านพระอินทร์ – *Dendrelaphis pictus pictus* (Gmelin, 1789)

ลักษณะ งูขนาดตัวเล็ก (จากปลายปากถึงรูก้น 640 มิลลิเมตร และหางยาว 358 มิลลิเมตร) หัวยาวและส่วนของหัวกว้างกว่าลำคอ ตาใหญ่ ลำตัวเรียวยาวและแบนข้างเล็กน้อย หางยาวและส่วนปลายของหางเรียว ผิวหนังลำตัวมีเกล็ดปกคลุม เกล็ดบนหัวเป็นแผ่นกว้าง เกล็ดบนหลังและทางด้านบนของหางรูปร่างยาวและเรียงตัวเฉียงลงทางด้านล่าง เกล็ดบนหลังในแนวกลางตัว (vertebral scale) รูปร่างค่อนข้างเป็นสี่เหลี่ยมและกว้างกว่าเกล็ดด้านข้างเล็กน้อย เกล็ดด้านท้องขยายกว้าง ขอบด้านบนของแผ่นเกล็ดมีสันและมีรอยหยัก เกล็ดใต้หางเป็นแถวคู่และขอบด้านบนมีสันกับมีรอยหยักเหมือนเกล็ดท้อง เกล็ดรอบลำตัวในตำแหน่งกึ่งกลางตัวจำนวน 15 เกล็ด เกล็ดท้องจำนวน 175 เกล็ด และเกล็ดใต้หางจำนวน 143 เกล็ด

ลำตัวด้านหลังสีน้ำตาลหรือสีน้ำตาลอมเทา บนหัวสีจางกว่าลำตัว ด้านข้างของหัวมีแถบสีดำจากด้านท้ายของตาพาดยาวไปที่ด้านข้างของลำคอ ขอบปากและใต้คางสีขาวหรือสีครีม ด้านบนของลำตัวสีน้ำตาล แต่เมื่องูพองตัวจะมองเห็นเกล็ดสีฟ้าที่มีขอบท้ายสีดำและมีลักษณะการเรียงตัวที่มีขีดสีฟ้าเรียงขนานกันบนพื้นดำเป็นแถวพาดขวางในแนวเฉียงเป็นระยะ ซึ่งมองเห็นได้ชัดเจนทางส่วนต้นของลำตัวแล้วจางหายไป ซึ่งเป็นเพราะงูมักจะพองเฉพาะส่วนหน้าของลำตัว แต่ถ้างูพองส่วนหน้าของลำตัวมาก โดยเฉพาะช่วงเวลาที่กินเหยื่อ จะมองเห็นเป็นพื้นสีฟ้ากว้างที่มีขีดสีดำ เพราะฉะนั้น ถ้างูไม่ตีตัว สีลำตัวของงูจะกลมกลืนกับสีของกิ่งไม้ ด้านล่างของลำตัวมีแถบกว้างสีขาวหรือสีครีมที่มีขอบด้านบนและขอบด้านล่างสีดำพาดยาวตลอดความยาวลำตัว ด้านท้องและใต้หางสีขาว

การแพร่กระจาย อินเดีย บังคลาเทศ เมียนมาร์ ลาว เวียดนาม

พื้นที่อาศัย บริเวณที่มีกลุ่มไม้กระจาย

นิสัย ออกหากินเวลากลางวันและบนต้นไม้ แต่บางครั้งลงมาอยู่บนพื้นดิน ขณะที่เลื้อยอยู่บนพื้นดินจะยกหัวและลำตัวส่วนหน้าสูงขึ้นมาจากพื้นดิน เลื้อยไปบนต้นไม้ได้ดีและรวดเร็วมาก หรือจากกิ่งไม้ในแนวนอนไปยังกิ่งไม้ในแนวตั้งได้ เมื่อถูกรบกวนจะพองส่วนต้นของลำตัว โดยพื้นที่ด้านท้ายของหัวแบนข้างและขยายลำคอใหญ่ ซึ่งจะช่วยให้มองเห็นแผ่นเกล็ดสีฟ้าที่มีขอบดำชัดเจน

สถานภาพ ไม่ได้เป็นสัตว์ป่าคุ้มครองตามพระราชบัญญัติสงวนและคุ้มครองสัตว์ป่า พ.ศ. 2535 และไม่มีสถานภาพเพื่อการอนุรักษ์ตามเกณฑ์ของ Office of Natural Resources and Environmental Policy and Planning (2005) และตามเกณฑ์ของ IUCN (2008) ในพื้นที่สถานีวิจัยสิ่งแวดล้อมสะแกราชพบได้บ่อยครั้ง